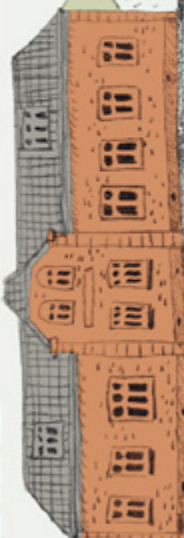

Stine Pilgaard

METRIÄ
SEKUNNISSA

»Herkullinen tarina
täynnä kömpelöä
rakkautta.»

WEEKENDAVISEN

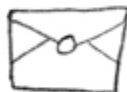
Stine Pilgaard

**METRIÄ
SEKUNNISSA**

SUOMENTANUT

Anna Skogster

Werner Söderström Osakeyhtiö • Helsinki

Pikku V:lle

**Pohjoismaiden
ministerineuvosto**

The translation of the book has been supported by the Nordic Council of Ministers.
Runon ja laulujen suomennokset Anna Skogster, Riina Vuokko ja Alice Martin

Tanskankielinen alkuteos
Meter i sekundet

© 2020 Meter i sekundet, Stine Pilgaard og Gutkind forlag A/S,
København Published by agreement with Winje Agency A/S, Norway
Suomennoksen © Anna Skogster ja WSOY 2022

ISBN 978-951-0-47735-9
PAINETTU EU:SSA

Maja Trappaud Ahlgren Westmanin muistolle

suljetuin silmin

tuntuu että

ei ole virtaa johon hukun

ei ole surua johon kuristun

täysin –

tuntuu että

rakkaus tulee luokseni

merten takaa,

sillä jokin pehmeä säie heiluu aina

minussa –

Gustaf Munch-Petersen,

det underste land, 1933

Edelleen olemme uusia näillä seuduilla ja työntelemme lasten-vaunuja ympäriinsä hämmennyksen vallassa kuin kaksi levotonta kulkuria. Katselemme tuulimyllyjä, miten ne hallitsevat taivaanrantaan kuin olisivat vieraita tulevaisuudesta, futuristisia muistutuksia toisista planeetoista. Ne kohoavat korkeuksiin kuin rehottava rikkaruoho talomme ympärillä, ja silloin harvoin kun ne pysähtyvät, on kuin maapallo pidättäisi henkeä sanattomana tuulen poissaolosta. Kuljemme uudessa maailmassa, uudessa elämässämme, uuden lapsemme kanssa, maisema avautuu alavana edessämme ja auringonlasku tarkastelee meitä punaisella silmällään Vesterhavetin takaa. Peurat katsovat tyynesti ajovaloihin ja eläinten raadot täplittävät maantien laitaa. Maanviljelijät tervehtivät nostamalla sormen lippaan, ja ymmärrän, että niin täällä kuuluu tehdä. Kuljen hyppien, keikkuen ja heilutellen maissin ja perunan välissä, rukiin ja vehnän keskellä, ja teeskentelen pitäväni ihmisten koirista. Kuinka vanha se on, kysyn, mitä rotua, labradorinnoutaja, niin, silloin tietää mitä saa. Pidän Länsi-Jyllannin murteesta, sanoja kaihtavasta perinteiden vaalimisesta, merenlahdesta, joka kimmeltää kun lasinsiru auringossa. Tuulimyllykuljetukset tasapainottelevat maanteillä, lapa hipaisee vastaantulevaa autoa, liikenne taipuu maisemaan, väistää, kiittää ja kiemurtelee lopulta pois. Vellingissä voidaan, sanotaan taulussa kaupunginrajalla, mutta on epäselvää, mitä voidaan. Todellisuus ympäröi meitä sankkana sumuna ja me olemme vasta juuri saapuneet.

Luonto ja tämä hetki

Rehtori koputtaa oveen kolmesti ja astuu sisään. Näin täällä on tapana, hän toteaa nähdessään hämmästykseni. Eikö Vellingissä kukaan harrasta seksiä, minä kysyn, eikö kukaan katso pornoa tai tyydytä itseään, eihän kukaan ehdi kolmen koputuksen aikana saada vaatteita päälleen. Kyllä hätä keinot keksii, rehtori sanoo ja ottaa kaapista kaksi kuppia. Hän on tuonut pussin mustaa irtoteetä ja sihdin, ei perusta minun Pickwickistäni. Se on kahvinjuojien teetä, rehtori sanoo, kas kun ei ole Medovateepusseja, niitä aikoja ei ole ikävä. Hän on käynyt viemässä kukkia kansanopiston oppilashuoneisiin, kohta on saapumassa uusia asukkaita pikavuoroillaan eri puolilta maata. Sitten on rauha mennyttä, sanon, äitiyslomanikin on pian ohi. Rehtori pyörittelee kuppiaan hitaasti käsissään, ja poikani ryömii hänen punaisen hameensa alle kuin piiloutuisi teltaan. Hänelle pitää saada nimi, rehtori sanoo ja osoittaa alas jalkojensa juureen. Rehtori jatkaa, että ihmiset alkavat puhua, hänellä on tuttuja kunnassa ja hän tietää, että olemme saaneet jo kolme päivä-sakkoa. Kuulostat ihan mafiapomolta, sanon. Rehtori nostaa pojan syliinsä ja poika kurottaa kohti tekokukkaa hänen hius-soljessaan. Olisitko sinä pikku Nicolai, hän kysyy. Poika kuolaa eikä näytä kiinnostuneelta. Nimeen liittyy iso vastuu, sanon. Kirjainten jono, jonka opettaja lausuu joka päivä käydessään läpi oppilaslistaa. Nimi jonka poika lausuu joka kerta kun tapaa uuden ihmisen. Leikkipaikoilla, diskoissa, työhaastatteluissa. Meidän antamallamme nimellä hän allekirjoittaa tärkeitä pape-

reita, sen nimen hän raapustaa piirustuksiin, jotka laitamme jääkaapin oveen. Se kaiverretaan rumiin savikulhoihin, jotka saamme joululahjaksi, ja lopulta se päättyy hautakiveen. Siinä välissä se käy ilmi lääkärinlausunnoista, lopputöistä, vuokrasopimuksista, lainapapereista, joulukorteista, rikosrekisteristä tai Wikipediasta. Ei voi tietää, mihin nimi päättyy, sanon. Rehtori ehdottaa Frederikiä. Tyrmään ehdotuksen heti, sillä tärkein vaatimus on se, että nimi on helposti rimmaava. Konfirmaatio, sanon, pyöreät syntymäpäivät, nyt on mahdollisuus järjestää niin, että pääsee helpolla. Severin, näkemiin, ehdottaa rehtori. Kolmitavuinen on hankala, sanon, haemme nimeä jossa on kaksi tavua ja lopussa vokaali, sillä pääsee jo pitkälle. Melkoista haihattelua, rehtori sanoo. Sen vuoden aikana, jonka olemme asuneet Vellingissä, en ole muuta tehnyt kuin oksentanut, synnyttänyt ja imettänyt, ja nyt poikani hymyilee minulle aivan kuin millään näistä kolmesta asiasta ei olisi mitään tekemistä hänen kanssaan. Hänelle pitää saada nimi ja sinulle työ, rehtori sanoo. Sinun pitää kotiutua, kokemus on osoittanut, että opiston opettajat jäävät vain, jos aviopuoliso viihtyy. Me emme ole naimisissa, sanon. Jatkossa olisi syytä olla, rehtori sanoo ja osoittaa poikaani kuin sanatonta perustelua. Rehtori tuntuu potevan maaseudulle tyypillistä pelkoa siitä, että uudet perheet häipyvät juuri kun paikallisyhteisö on saatu kukoistamaan. Vapaa-ajallaan rehtori yrittää löytää ihmisille kumppaneita, jotta saisi heidät jäämään. Itse hän oli aikoinaan saanut kansanopiston kesäkurssilta tanssinopettajan pestin neljäksi viikoksi. Nyt siitä on kolmekymmentä vuotta ja monelle käy samoin, lähtöaiheet unohtuvat ja jääminen alkaa houkuttaa. Opettajat ja mukana seuraavat puoliset luovat opiston tarinan, rehtori sanoo. Kaikki työntekijät asuvat perheineen työsuhte-asunnoissa opiston suuren punatiilirakennuksen pihapiirissä,

opisto on kuin kirkko, jonkinlaisen hysteerisen uskonyhteisön luonnollinen keskus. Kansanopisto on yhtä kuin te, rehtori jatkaa ja osoittaa minua. Hänen äänensä kohoaa ja laskee, maalaillee kuvia ja mainoslauseita. Højmarkiin vievällä tiellä on maatilakauppa, jossa asioidessaan voi vain jättää maksun tiskille, ja kaikki on täysin luomua. Kylä on täynnä yrittäjiä ja idealisteja, kasvisyöjiä piisaa vaikka sioille syöttäisi. Ei pelkkiä minkkitarhoja ja uskonlahkoja, maanviljelijät puhuvat muustakin kuin mullasta, kalastajat muustakin kuin kalasta. Mitä sinä osaat, rehtori kysyy ja laskee silmälasit nenältään. Hänen silmänsä loistavat turkoosina ja pöydän yllä heiluva lamppu heijastuu hänen vasemmasta iiriksestään. Olen eräänlainen oraakkeli, sanon, vaikka sitä ei moni tiedä. Oraakkeli, rehtori mutisee ja näyttää siltä kuin yrittäisi ratkaista kiperää ulkopoliittista ongelmaa. Minusta alkaa vahvasti tuntua siltä, että tämä kylä, ehkä tämä koko maa, pysyy koossa vain hänen ansiostaan. Hän vetää lempeästi muutamasta narusta, nykäisee napakammin jos tarve vaatii, siirtää kädenkäänteessä pari dyyniä, jotta saa merinäköalan avautumaan kaikille. Täällä tarvitaan nuorta verta, sanoo rehtori ja antaa minulle työn, jota ei ole olemassa ja jota en ole hakenut. Hän junailee sen siinä samalla kun tarkkailee minua päästä varpaisiin ja soittaa kuiskaillen muutaman nopean puhelun. Puhuin paikallislehden kanssa, rehtori sanoo, olisi nimittäin hyvä jos lehdessä olisi kaikenikäisille lukijoille soveltuva kysymyspalsta. Nostan poikani leikkikehästä. Monet myös vihitään kasteen yhteydessä, rehtori toteaa, kaksi karpästä yhdellä iskulla. Häntä ei kasteta, sanon. Rehtori nyökkää itsekseen ja sanoo, että katsotaan sitä sitten. Hän panee teen ja sihdin ylälaatikkoon, ovat siellä seuraavaa kertaa varten. Kiitos, sanon ja vieritän pojalleni keltaisen pallon. Vellingissä voidaan, sanoo rehtori. Niin näköjään voidaan, sanon minä.

Hyvä kysymyspalsta,

kirjoitan, koska minulla on aikaan liittyvä pulma, josta lähipiirini huomauttelee. Minun on todella vaikea elää tässä hetkessä ja olen ajatuksissani usein monta viikkoa edellä. Työskentelen koordinaattorina suurehkossa yrityksessä ja olen työssäni tottunut aikatauluttamaan. Kotirintamalla on paljon huolehdittavaa, sillä meillä on kolme lasta ja lasten myötä on myös koulun tapahtumat, harrastukset ja kaikki mitä ne tuovat tullessaan. Mieheni on hyvin hajamielinen ja tupla- tai triplabuukkaa meidät usein. Tämä on johtanut siihen, että hänen perheensä ja ystävänsä kääntyvät aina minun puoleeni, kun jostain pitäisi sopia. Neuvotelkaa Supersuunnittelijan kanssa, mieheni sanoo, ja vaikka hän ei tarkoita pahalla niin otan sen arvosteluna. Yritän olla läsnä tässä hetkessä harjoittamalla meditaatiota ja delfinilaulua, mutta on myönnettävä, että se on minulle todella vaikeaa. Olenko kontrollifriikki ja mitä minun pitäisi tehdä?

Nimim. Supersuunnittelija

Hyvä Supersuunnittelija,

nythän ei puhuta minusta, mutta on pakko tunnustaa, että kuulun niihin ihmisiin, joiden on vaikea saada mitään aikaiseksi. Syynä ei ole mitenkään erityisen spontaani elämänsäsenne, vaan pikemminkin sekoitus laiskuutta ja saamattomuutta. Mielestäni tässä hetkessä eläminen on yliarvostettua. Elä jokainen päivä kuin se olisi viimeisesi, sanotaan, mutta se on hölynpölyä. Unohtakaa nyt herrajumala sellainen. Kadut olisivat tyhjillään, kukaan ei ottaisi vastuuta mistään. Ihmiset jäisivät sänkyyn rakkaidensa kainaloon polttelemaan tupakkaa, soittaisivat vanhemmilleen ja antaisivat heille kaiken anteeksi. Itse olen todella kyllästynyt tähän hetkeen, koko ajanhan siinä joutuu olemaan, nyt, nyt ja hemmetti soikoon myös nyt. Tulevan ajattelemisessa ei ole mitään paha. Jos haluaa tavata perhettä tai ystäviä, on ymmärrettävä ettei se tapahdu sattumalta. Ei se niin käy, että menee vain kahvilaan ja siellä he kaikki istuvat yhdessä muistelemassa menneitä. Minulla on ystävä nimeltä Mathias. Hän saavuttaa jonkinlaisen euforian junaillessaan kaikenlaista. Mathias on aloitteiden kuningas, joka puskee määrätietoisesti läpi elämän. Hän elehtii käsillään ja kirjoittaa pitkiä meilejä pienistä yksityiskohdista. Jos vastausta ei kuulu, hän lähettää iloisilla hymiöillä varustettuja muistutuksia, liittää mukaan sääennusteen ja sen mukaisen pukeutumisohteen. En osaa sanoa, miksi teemme pilaa Mathiaksesta, varmaan siksi, että se

käy niin helposti. Kuten monet muutkin, haluamme mieheni kanssa päästä elämässä vähällä. Olemme joka tilanteessa kuin maailma olisi luotu vain meitä varten. Jokaisessa ystäväpiirissä on niitä, jotka haluavat päästä vähällä. Meidät tunnistaa siitä, että tulemme illanviettoon sipsipussi tai viinipullo kainalossa. Olemme herkkänahkaisia ja vastaamme kutsuihin aina viime hetkellä. Elämä tuntuu kaatuvan päälle jos kalenteri on täynnä. Meille aika on abstraktia, sillä on oma tahtonsa. Meidän on vaikea ymmärtää sitä, mikä muille on ilmiselvää. Että jos ei päivämäärää, ei pikkujouluja. Että jonkun täytyy huolehtia myös koristeet paikoilleen ja sopia kuljetuksista. Me ilmestymme paikalle hymyä tapaillen ja huono omatunto saattaa purkautua vinoiluna. Älä stressaa, sanomme Mathiakselfe, hakuna matata. Mutta yksi asia on hyvä muistaa. Siihen on syynsä, että opimme tuon hokeman juuri kahdelta piirroselokuvan hahmolta. Tämä maailma ei ole Walt Disneyn luoma eivätkä tähdet muodosta leijonapäätä, joka kertoo meille keitä olemme, vaan sen kerrotte te. Hyvä Supersuunnittelija ja hyvä Mathias. Anteeksi. Niille, joilla on suuri sydän, vinoillaan aina. Pysykää lujina, laittakaa kalenterini järjestykseen, tuhlatkaa aikaani. Suunnitelmanne ja unelmanne ovat juhannussalko, jonka ympärillä me muut tanssimme. Sitten meillä onkin jo kiire kotiin. Te siivoatte jäljet samalla jo miettien, miten hauskaa olisi vuokrata kanootit ja meloa Gudenå-jokea pitkin kesällä kaksikymmentäkaksi. Sydämelliset kiitokset siitä.

Parhain terveisin Kysymyspalsta

Olen tilannut teoriakirjan autokoulua varten ja lähden hake-
maan pakettia kaupalta. Tiedän kyllä kuka olet, kauppias sanoo,
kun ojennan hänelle passini. Mahdatkohan tietää, sanon. Hän
nyökkää. Tiedän, missä asut, hän sanoo, kansanopistolla siinä
pienessä punaisessa talossa. Ei millään pahalla, sanon. Hän
menee seisomaan ovensuuhun, ja minä menen lähes pyör-
ryksiin irtokarkkihyllyn valikoimasta. Kaupan ohi ajaa autoja
ja kauppias nostaa kättään niistä jokaiselle. Käsi nousee hyvin
lähelle ohimoa, ja ajattelen hän toistaa saman kädenliikkeen
ehkä jopa sata kertaa päivässä. Miten sinä edes näet ketä mor-
jestat, sanon. Ei kai siitä haittaa ole, jos ei kaikkia tuntisikaan,
kauppias sanoo kuin tunnustaisi jotain. Hän kysyy olemmeko
kotiutuneet. Haluan kauppiaasta ystävän ja kuvittelen hänet
meille kyläilemään iltaisin, voisimme kuunnella musiikkia,
juoda viiniä ja nauraa toistemme jutuille. On kuin aloittaisi kai-
ken alusta, sanon, uudessa ympäristössä sitä joutuu ikään kuin
luomaan itsensä uudelleen. Alan puhua muualta muuttaneen
vierauden tunteesta ja kauppias alkaa hyllyttää tavaraa. Kun
puhun ihmisille, olen kuin sotaan lähdössä. Innostun, hukun
yksin ääneni pauhuun, tarjoan itseäni kuin paistia tarjottimella,
kuin pakastimesta sulamaan nostettua jäätelökakkua päivän-
varjoineen päivineen. Kauppias vilkuilee ikkunasta ulos sel-
västi apujoukkoja kaivaten, kun kauppaan astuu keski-ikäinen
pariskunta. He asuvat Heessä, mutta käyvät täällä usein ostok-
silla, sillä lapset käyvät Velling Friskolea. Keskustelu kiertelee

kaartelee hyvin rajallista maaperää ja pysähtyy ilahtuneena kaikkein vaarattomiin paikkoihin. Raju sadeilma, tulossa oleva syysloma, asioita, joista ei voi olla montaa mieltä. He seisovat tiskillä kymmenisen minuuttia ja ovat samaa mieltä kaikesta. Pariskunta on juuri siivonnut autotallin. Kaikkea roinaa sitä tulee kerättyä, välillä on pakko. Niinpä, aivan niin, kyllä, sanoo kauppias ja minua sekä kiehtoo että ällöttää, miten hän onnistuu myöntelemään kolme kertaa samassa lauseessa. Muut tuntuvat lähentyvän, mutta itse koen että minua työnnetään koko ajan vain kauemmaksi, aina yksinäisyyden kuilun partaalle asti. Kun pariskunta on saanut lasivetriinistä neljä sammakoleivostaan ja poistunut, lasken irtokarkkipussin tiskille. Kohteliaisuus saa minut vainoharhaiseksi, se on sellainen vuori että koskaan ei tiedä mitä sen takaa paljastuu, sanon ja hapuilen lompakkoani käsilaukusta. Satakahdeksankymmentäkahdeksan viisikymmentä, kauppias sanoo, ehkä sinä mietit asioita liikaa. Aivan varmasti, sanon ja poistun kaupasta samalla kun keittiössäni punaviiniä siemaileva mielikuvituskauppias häviää savuna ilmaan.

Kotona olohuoneessa suren tarvettani avautua. Minusta tulee joku hullu kissanainen ilman kissaa, nyyhkytän. Mieheni on sitä mieltä, että minun pitäisi suhtautua kohtaamiseeni kaupiaan kanssa tyyli- eikä torjuntakysymyksenä. Sinun tyyli on pitkää proosaa, hän sanoo, mutta täällä pitäydytään tiivistelmissä. Haikurunoja, sanoo mies, jolla on joka tilanteeseen kaunokirjallinen vertaus, seitsemäntoista tavua, luonto ja tämä hetki. Hän käyttää älykkyyttään usein kilpenä suojautuakseen suurilta tunteiltani, ja parhaassa tapauksessa saan häneltä myös luennon. Luulet, että se on monimutkaista, sanoo mies joka itsekin on kotoisin pieneltä paikkakunnalta, mutta keskustelut julkisessa tilassa ylläpitävät vain pikkukylän pakollista yhteisöllisyyttä. Kauppias kysyi itse, olemmeko kotiutuneet, sanon. Mies heristää etusormeaan ja pudistaa päätään. Väärin, hän sanoo, kauppias tunnusti, että sinä olet hänen kaupassaan ja että te asutte samassa kylässä. Kun mieheni huomaa, että käyn erityisen hitaalla, hänen kuvakielensä muuttuu epätoivoisen värikkääksi. Saman lauman kaksi leijonaa kohtaa toisensa savannilla kuolemaa tekevän seepran äärellä, hän aloittaa hitaasti. Ne näykkivät muutaman palan, vasen takajalka sätkii hieman. Sitten ne jatkavat omiin suuntiinsa, mutta aavistavat tapaavansa haaskalla pari päivää myöhemmin. Ota se loruna, mies sanoo, lyhyenä rituaalina. Mitä kuuluu, kiitos hyvää. Onpa tuulista, no on todellakin. Taas maanantai, niin se aika rientää. Toistelen rimpua hitaasti, kuin loitsua johon en

oikeasti usko. Mies neuvoo minua suitsimaan uskoutumisen tarvetta tai ainakin peittelemään sitä paremmin. Katso vaikka Anders Aggeria, hän tulee juttuun kaikkien kanssa, mies sanoo ja kaivaa netistä esiin Aggerin dokumenttisarjan. Menemme keittiöön laittamaan popcornia. No mitä, hän sanoo ja kaataa popcornit suureen kulhoon. Ei kai tässä mitään, mumisen, ja palaamme sohvalle harjoittelemaan. Mitä kuuluu, mies sanoo. Kiitos hyvää, vastaan. Oliko sinulla mukava viikonloppu, hän kysyy. Sanon, että kiireisen viikon jälkeen on aina hyvä rauhoittua. Mies nyökkää kannustaen. Kukaan ei halua tietää, mitä sinulle oikeasti kuuluu, hän sanoo, muista se.

Hyvä kysymyspalsta,

suunnittelemme mieheni kanssa kuparihääpäiväämme ensi vuonna, ja meillä on neljä ihanaa koiraa. Asumme keskellä kaunista luontoa hieman Vedersøn ulkopuolella, olemme molemmat työelämässä, eikä elämässä ole mitään valittamista. Miehelläni on palava halu optimoida elämäämme. Kun makaan sängyssä pitkän päivän väsyttämänä, hän saattaa katsahtaa minuun ja kysyä: oletko oikeastaan onnellinen? Se saa minut tuntemaan itseni entistä väsyneemmäksi. Mieheni pelkää, että me pariskuntana kangistumme kaavoihimme emmekä enää haasta toisiamme. Minulla tällaista pelkoa ei ole, mutta alan vähitellen uupua. Odotukseni eivät ehkä ole korkealla, mutta olen hyvin kiitollinen yhteisestä elämästämme. Mitä ehdotat, miten saan mieheni löytämään rauhan?

Nimim. David

Hyvä David,

en ihmettele uupumustasi, mutta sinun on tärkeä ymmärtää miestäsi ohjaavat mekanismit. Kaikki eivät ole yhtä hyviä nauttimaan elämästä. Toisia vaivaa levottomuus, toiset kokevat turvattomuutta. Appivanhempani kuuluvat fyniläiseen kauppiasklaaniin ja ovat käsittämättömän innostuneita elintarvikkeista. He vertailevat Brugsen-kauppaketjun eri liikkeitä keskenään. Lokalbrugsen on musta lammas, jolla ei ole tulevaisuutta, Dagli'Brugsen jakaa mielipiteet, kun taas SuperBrugsen voittaa aina kaikki vertailut. Koko perhe on siellä töissä, mieheni isoäiti on jopa valmistanut keraamisen kahvikuppisarjan, jota koristavat SuperBrugsenin alkukirjaimet. Kupeissa lukee SB ja koko perhe kohottaa kuppinsa ja kippistää kahvilla. Rakastan mieheni perhettä, mutta viihdyn parhaiten epätasapainossa, joka vallitsee vinksahaneiden ihmisten välillä. Minun paikkani on väärinkäsitysten maailmassa ja panen merkille konflikteja siinä missä muut tarkkailevat säätä. Analysoin automaattisesti äänensävyt, noteeraan sanoihin hiipivän terävyyden. Tunneiden haavoittumisen, suupielten kiristymisen, jännittyneet leukaperät, kohotetut kulmat. Siloittelen töyssyt paremmin kuin kukaan muu ja sovittelen erimielisyydet niin hienovaraisesti, että minun oikeastaan pitäisi perustaa yritys sitä varten. Suureksi surukseni normaaleilla perheillä ei ole tarvetta palveluilleni. Hymyilen ja etsin vaaran merkkejä, olen valmiina

pelastamaan heidät sellaiselta, mitä ei ikinä tapahdu. Avioero ei kuulu sanavarastoon ja sohvaryhmässä hymistään hyvántah-
toisesti. Joulua palaamme aina viettämään kotitalalle, miniät
poistavat kiltisti siemenkodat omenoista jouluista possupataa
varten. Juustotarjotin somistetaan punaisella ja keltaisella pap-
rikalla ja lautasliinoissa hymyilevät tontut. Puren hammasta ja
yritän sopeutua parhaan kykyni mukaan. Pystyt tähän kyllä,
kuiskaan itselleni, olet liikkumaton kuin kipsinvalkoinen pat-
sas, olet isoäitisi olohuoneessa riippuva maalaus, olet kauris,
metsälampi ja laineilla kelluva lumme. Olet Ikea, se maaninen
zoomaus kukan terälehteen, auringonkimallus kastepisaroissa,
juliste joita on painettu miljoonia kopioita. Olet niin hajuton
ja mauton, että sinut ripustetaan hotellihuoneisiin ympäri maa-
ilmaa, olet viimeinen asia, jonka ihminen näkee ennen kuin
hukuttautuu kylpyammeeseen tai viiltää ranteensa auki, sovit
jokaiseen kotiin. Hyvä David, tämä on minun oma tsemppaus-
loruni, ehkä se voisi toimia myös miehesi kohdalla. Ole armol-
linen. Harmonia ei ole kaikille ihmisille luonnollista.

Parhain terveisin Kysymyspalsta

*”Täydellinen komedia
tavallisuudesta.”*

- INFORMATIONEN

Mitä sinä osaat, rehtori kysyy ja laskee silmälasit nenältään. Hänen silmänsä loistavat turkoosina ja pöydän yllä heiluva lamppu heijastuu hänen vasemmasta iiriksestään. Olen eräänlainen oraakkeli, sanon, vaikka sitä ei moni tiedä.

Nuori nainen muuttaa perheineen tuuliselle pikkupaikkakunnalle Länsi-Jyllantiin. Mies on kansanopiston opettaja, nainen alkaa pitää paikallislehden kirjelaatikkoo. Omankin elämän suuret kysymykset nostavat päätään: Miten ruokakauppiiaan kanssa kuuluu keskustella? Miten lapsen saa nukkumaan? Entä kun oppilaat rakastuvat puolisoon? Ja voiko autokoulusta ikinä päästä läpi? Kokemuksista syntyy vinksahantanut ylistyslaulu ihmisyydelle ja rakkaudelle.

9 789510 477359

www.wsoy.fi | 84.2

ISBN 978-951-0-47735-9

Kansi Elina Warsta | www.solmu.nu